

ZÁKEUS MONOLÓGJA

Bácsi Sándor

Bácsi Sándor: ZÁKEUS MONOLÓGJA

Fel kellett hát másznom a fára...
Bár olyan kínos köznevetség
tárgyává lenni akkor, ha az alattam nyüzsgők
kicsit féltek tőlem és nagyon megvetettek.
Rang és méltóság nélkül kiszolgáltatott lettem.

De ott lent körülvettek a tarka köntösök,
fehérlő köntösök, meg piszkos köntösök,
bennük a széles vállak, magasló termetek,
dagadó mellek, egzaltált széleskarú gesztusok,
nagy emberek, akik között az érkező,
szelíden érkező Krisztus úgy elveszett.

Mert eltakarták a büszke, lelkesült
széles vállak, dagadó mellek,
és egzaltáltan mozduló karok...
...És eltakarta törpeségem.
A mindig földre néző tekintetem,
a vámszedő asztalra görnyedő hátam,
a haszonért remegő kezem,
a mindennapokért rettegő szívem,
másokat rövidítő hitványságom.
Fel kellett hát másznom a fára,
- hogy az út-porból felemeljem,
napfényre tartsam arcomat,
- a káoszt, ami dúlta lelkem,
kivetettségem elfelejtsem,

- valahol mélyen nagyon égett
hogy megmentőre van szükségem,
ki kötéseimből feloldoz.

És jött. Fölnézett. Meghököltem,
hogy majd a lombok eltakarnak.
De akkor Ő ott megszólított:
Zákeus! Nálad vacsorázom.

Nem is tudom, hogyan kerültem
a lomb közül le, oldalára,
hogy átadjam a szívem, házam,
megtisztítsam az orozottól
vagyonomat, és felajánljam...
...Elinduljak új utamon.

Forrás: www.keresztenydalek.hu